

KIS HIRLAP

A SZEGÉNY MUNKÁS ÉS CSALÁDJA. I. (Lásd a 390. l.)

LOMHA KIRÁLY ÉS ARANYOS BORISKA.

— Mese. —

OL volt, hol nem volt, hajdanában nagyon régen csakugyan volt egy kis leány, Boriska, kit már kicsiny korában elneveztek „aranyos” kis leánynak, mert oly szép arany színű haja, oly gyönyörű szeme volt, hogy szinte öröm volt ránézni a szép gyermekre. És a meddig kicsiny volt, szerette is mindenki, főleg mert csodálatosan szelid, csöndes volt mindig. Lassanként azonban, amint Boriska fölcsperedett s már a falusi iskolába is kellett járnia, csak boszuságot okozott a tanítónak és saját szüleinek; olyan rest volt, hogy épenséggel semmit sem akart tanulni, mindig a legutolsó helyen ült és minden istenadta nap be volt csukva néhány órára.

És azt hiszitek talán, hogy nagyon busult, ha bezárták? Dehogy! Sőt még szerette, hogy egyedül maradhat az iskolában; végig nyujtózott a padon és aludt, nagyon örvendve, hogy nem kell hazamenni, mert otthon mindenféle munkában kellett segíteni édes anyjának.

Az iskolamester meg az öregebb emberek fejlcsoválva mondogták sokszor:

— Ennek nem jó vége lesz; bizony kár volt aranyos kis leánynak elnevezni; ha így marad, koldus leány lesz belőle.

Lassanként olyan nagy leány lett, hogy már nem járhatott iskolába s otthon kellett volna végeznie mindenféle házi teendőket. Hanem ez sehogysem

volt inyére; csak úgy immel-ámmal csinált mindent s mihelyt anyját nem látta, rögtön abbahagyta a munkát s ásitozva végig nyult a padon, vagy akár a puszta földön is.

Egy napon így szólt hozzá édes anyja:

— Boriska, én most kimegyek a kertbe dolgozni, te pedig azalatt végy tüt és czérnát s varrd össze a kötényedet; szégyen ilyen fiatal leánynak olyan lomposan járnia.

Boriska elő is vette a tüt és czérnát s kiült a ház előtti padkára; de alig csinált egy pár öltést, már félretette a varrást, nekidőlt a falnak és elaludt. Az emberek, kik arra jártak, megálltak és bámulták, mert a leánya nagyon szép volt; de végre is mindenki csak azt mondta: Mily kár, hogy olyan rest!

Egyszerre vig dalolás hangzott s egy csinos fiatal legény jó kedvűen jött végig az uton; ezüst gombos vörös bársony zubbony volt rajta s amint aranyos Boriskát megpillantá, vigan fölkiáltott:

— Nini! Ez a leányka itt fényes nappal alszik; pedig milyen szép leányka! Hé! kis hugom, ne aludjál hát! Elég arra az éjszaka.

Ezzel megrázta Boriskát, ki boszusan pillantott föl s mialatt szemeit dörzsölgeté, haragosan kérdé:

— No, mért háborgatsz? Mit akarsz? Ki vagy te?

— Én Vidor királyfi vagyok.

— Királyfi? Az ám! Hiszen nincs korona a fejedre.

— Oh, azt nem is hordom mindig a fejemen; de itt van a tarisznyámban, mindjárt megmutatom... itt van ni. Azt hiszem, épen illenek a te fejedre. Várj, megpróbálom!

Megróbálta és csakugyan, a szép fényes korona úgy illett Boriska fejére, mintha csak az ő számára készítették volna.

— Ez pompás! szólt ismét Vidor királyfi. Tudod-e, mit jelent az, hogy e korona oly jól illik a fejedre? Ez azt jelenti, hogy velem jössz, te leszel az én feleségem. Még nem vagyok király, de az leszek; most még édes anyám, a királyné uralkodik, ott fogunk lakni az ő kastélyában; hercegné leszel.

— És kicsoda a te anyád? kérde Boriska ásitva.

— Nem ismered? szólt a királyfi csodálkozva. Hiszen minden ember ismeri őt, Munka királynét.

— Juj! Ez csunya név! Nem megyek hozzátok.

— Ejnye! Azt bizony sajnálom, szólt Vidor királyfi szomoruan. Lásd, nálunk oly szép minden, oly boldog mindenki! Mindig vidámak vagyunk, mert becsülettel elvégezzük napi munkánkat, én pedig valamennyi közt a legvidorabb vagyok, azért nevem Vidor királyfi.

— És mit dolgoztok?

— Mindenfélét, aki mihez ért. Az egyik szánt, vet, a másik süt, főz, a harmadik varr; mindenki a maga mestersé-

gét folytatja, henyélni senkinek sem szabad.

— Akkor én bizony nem megyek veled, nem leszek hercegné, ha mindenkinek dolgozni kell. Fogjad, vedd vissza koronádat.

Ezzel lustán hátradőlt, behunyta szemeit és ismét elaludt. A királyfi pedig szomoruan ballagott haza. Otthon kérdezte tőle az öreg királyné:

— No's, kedves fiam, hát megláttad-e azt a leánykát, akinek fejére illik a korona?

— Meg, — de nem akar ám ide jönni hozzánk.

Elbeszélte aztán találkozását aranyos Boriskával s az öreg királyné hosszan elgondolkozott a dolgon. Végre azonban így szólt:

— Ne busulj, kedves fiam, talán még segíthetünk a dolgon. Csak te bizd reám.

Fölkelt, bement szobájába s nem sokára álöltözetben jelent meg, mint szegény paraszt anyóka. Nem szólt senkinek, hanem utnak indult, messze vándorlásra.

Sokáig ment, mendegélt, hegyen völgyön és hetedhét országon is túl, míg végre eljutott egy fényes királyi palotához. Ebben a palotában pedig Lomha király uralkodott, aki a legrestebb ember volt a kerek világon. Egész áldott nap karszékében ült párnák között, még a kalácsot is másnak kellett betenni a szájába s egy szolga mindig ott állt a zsebkendővel, hogy a király orrát megtörölje. Soha ki nem ment a palotából, mert rest volt járni is; lo-

vaglásról vagy kocsizásról pedig halál-büntetés terhe alatt tiltva volt még beszélni is a király előtt.

Volt a királynak egy szép, kedves királynéja, de bizony a szegény asszony rövid idő alatt elbetegedett és meghalt csupa unalmában és boszuságában; mert a király azt akarta, hogy a felesége épen úgy éljen mint ő, már pedig ezt senki sem állhatta ki. A nagy urak, miniszterek azt kívánták, hogy a király válaszszon ismét maga mellé királynét; de Lomha király hallani sem akart róla; mert — ugymond — ha olyat nem talállok, aki ép oly rest mint én, másféle nem kell, mert csak boszantana.

Ennek a királynak hallotta híret Vidor királyfi anyja, Munka királyné s olyformát gondolt, hogy ez épen jó lesz Boriska számára. Kopogott tehát a királyi palota kapuján. Kijött a kapus és kérdé: mit akar?

— A királyljal akarok beszélni.

— Megbolondultál, anyókám? A királynak terhére esik, ha minisztereivel beszélnie kell; hogy gondolhatod, hogy veled szót váltana? Most különben is alszik.

— Hát hívd elő az első minisztert, elég, ha azzal beszélek.

A kapus előhívta az első minisztert, aki a király után leghatalmasabb ember volt az országban s gögösen rárvált a szegény anyókára, hogy mit akar hát?

— Nagyon fontos beszédem van. Tudok feleséget a király számára; ismerek egy leányt, aki még sokkal restebb, mint Lomha király.

— Milliom kartács! kiáltá örömmel a hatalmas miniszter, hiszen ez pompás volna. És hol van az a derék leány?

— Majd elhozom ide, felelt az anyóka. De jutalomul azt kívánom, hogy valami szolgálatot kapjak itt a palotában.

— Az bizony nehéz lesz, mert itt minden állásra van már három is; hanem ha akar, beállhat szolgálónak, aki vizet és fát hord a király konyhájára.

— Jó lesz nekem az is.

Az öreg anyóka tehát utra kelt ama falu felé, ahol aranyos Boriska lakott. Mikor odaért, épen szénatakarítás ideje volt s minden ember szorgalmasan dolgozott a mezőn. Csak Boriska feküdt az utszélen egy fa alatt és aludt; alig két lépésre tőle nagy málnabokor állott, tele pompás, érett gyümölcscsel.

Mikor az öreg anyóka megpillantá a leányt, ki itt alszik, mig az egész falunépe munkában izzad, mindjárt gondolta, hogy bizonyosan ez az a Boriska. A leány épen ekkor ébredt föl s így szólt félig hangosan:

— Jaj de szomjas vagyok! Bár csak ehetném abból a jó gyümölcsből!

— Hiszen csak ki kell nyujtanod a kezedet utána, szólt az öreg anyóka.

(Vége köv.)

B E T Ű T A L Á N Y.

S S S S S S j.

A SZEGÉNY MUNKÁS ÉS CSALÁDJA. II. (Lásd a 390. l.)

A SZEGÉNY MUNKAS ÉS CSALÁDJÁ.

(Képekkel a czimlapon és a 389. l.)

Oly hideg van, a tél mérge nem enged!
Kis szobában egy család szint' megdermed.
Nincsen fűtő, alig van kenyérke is, —
Az, apa szívében ez fájó tövis.

A gyár, ahol dolgozhatott, szünetel.
Három százan voltak s most harmincz se kell.
El is menne szegény apa napszámba —
De mit ér, ha így sem akad munkája.

Ah, az egyik kis fiucska oly beteg —
Ámde orvosságért küldni nem lehet.
Nincsen pénze az apának, nincs annyi,
Hogy a gyógyszert meglehetne hozatni.

Én kis lányom, kis Mariskám, menj ki te —
Az utcára az emberek közibe,
Snyujtsd ki kezéd — jaj, ezerszer jaj nekem! —
Kérj egészség, mert koldus vagyok, gyemekem!

Hajh! fejemre, ősz fejemre nagy átok,
Ép karokkal — tehetetlen apátok!
Pirulásod bár égeti lelkemet —
Ócsédet megmenthetjük tán . . . ne feledd!

S az emberek lelke, szíve megindult —
A részvétnék adománya bőven hullt.
Pedig Mari ki sem nyujtá a kezét,
Kik ránéztek, bánatát megértették.

S hogy sugárzó arcczal haza sietett
Nem érzett már sem éhet, sem hideget.
Az égen mosolygva tündökölt a nap,
Vége szakadt egyszerre a borúnak.

A léggel megenyhült az ő sorsuk is,
Apa szívét nem sebzé már a tövis,
A kis fiu föllepüle — és a gyár
Nagy kereke zakatolva újra jár.

Jó Istenünk, áldott legyen szent neved!
E család is csak próbakép szenvedett,
Jó vagy magad, s kiket áldott szent kezéd:
Jószívűek gyermekid — az emberek!

A SZAMÁR ÉS GAZDÁJA.

— Aesop meseje. —

(Képpel a 397. lapon.)

SZAMÁRON menekült egy ember ellenségei elől. Végre kissé megpihent s a szamár is legelészett, de egyszerre föltűnt nem megszire az ellenség. Az ember gyorsan futni akart, de a szamár semmiképp sem akart mozdulni; ütötte, fenyegette, de a szamár csak nem mozdult. Végre aztán magyarázni kezdte, hogy sietniök azért kell, mert mindjárt itt lesz az ellenség és mindkettőjüket elfogja.

— És mit fog velem tenni az ellenség? Megöl? kérdé a szamár.

— Nem öl meg, hanem terhet kell majd hordoznod.

— Hiszen eddig is kellett; felelt a szamár. Mit bánom én, kinek szolgállok, ha úgy is, így is teherhordó szamár maradok

A skizóiga, urának csak dolgozik, de jóban nem részesül, nem is szolgálja hiven s könnyen elhagyja épen a veszély perceiben.

A RÓKA ÉS A GÓLYA.

— Aesop meseje. —

(Képpel a 396. lapon.)

ENDÉGÜL hívta a róka a gólyát. A kütüzött órára a gólya pontosan meg is jelent s a róka lakásán különböző jó ételek voltak föltálalva, de mind apróra vagdalva. Az ebédnél aztán a szegény gólya nagyon pórul járt; hosszú csőrével csak lassan-lassan tudott egy-két falatot fölszedni, a róka pedig ezalatt gyorsan nekiesett az ételnek és csakhamar mind fölfalta, úgy hogy a gólya éhen maradt.

Nagyon boszantotta ez a gólyát, de nem szólt semmit, föltévén magá-

ban, hogy majd visszafizet róka komának.

Nemsokára a gólya és a róka ismét találkoztak s a gólya nagyon barátságosan meghívta ebédre a rókát, ki örömmel elfogadta a meghívást. A gólya pedig a jó ételeket keskeny torku mély edényekben találta föl. A gólya az ő hosszú csőrével pompásan ki tudta huzni a kancsókból a jó falatot, de a róka semmiképp sem tudott egyetlen harapáshoz sem jutni s majd megpukkadt mérgeiben és utoljára mégis éhen távozott a lakomáról.

Aki mással ravaszodik, készen legyen arra, hogy ravaszággal állanak boszút mások is rajta.

AZ OLAJFÁK HEGYE JERUZSÁLEMBEN.

(Képpel a 392—393. 1.)
Z EGÉSZ keresztény világ minden esztendőben áhitattal megüli a husvétii ünnepet, emlékeztül ama nagy eseményre, midőn az Üdvözítő, Jézus Krisztus meghalt az emberiségért. A kik már nagyobbak köztetek, kis olvasóim, bizonyosan olvasták és hallották a szentírásból az emberiség megváltójának magasztos történetét, miként türt szenvedett és végre a keresztfára feszítve meg is halt, mert az isteni igazság igéit hirdeté a földön. De ellenségei mégsem diadalmaskodtak, mert a szent igék megmaradtak és mai nap is lelkünk vigasztalására szolgálnak.

Jeruzsálemben, ahol Jézus szenvedett és meghalt, hogy harmadnapra sírjából föltámadjon, láthatni a helyeket, melyeket a szentírás megnevez. Ezek közt van az olajfák hegye, egyik legnevezetesebb hely Jézus történelmében. Azóta persze nagyon megváltozott, közel két ezer esztendő mult azóta és sokféle események történtek. Akkoriban szép olajfa-erdő diszíté a hegyet, de az

olajfák rég eltűntek. Különböző épületek emelkedtek a hegyen s az évszázadok folyamában ismét romba is dőltek s most elhagyatott pusztá omladványok terülnek ott el. De aki ott jár, meghatottan emlékezik vissza a régmúlt időkre, amidőn a Megváltó e helyeken hirdeté tanítványainak, az apostoloknak az igaz hit szent tanait.

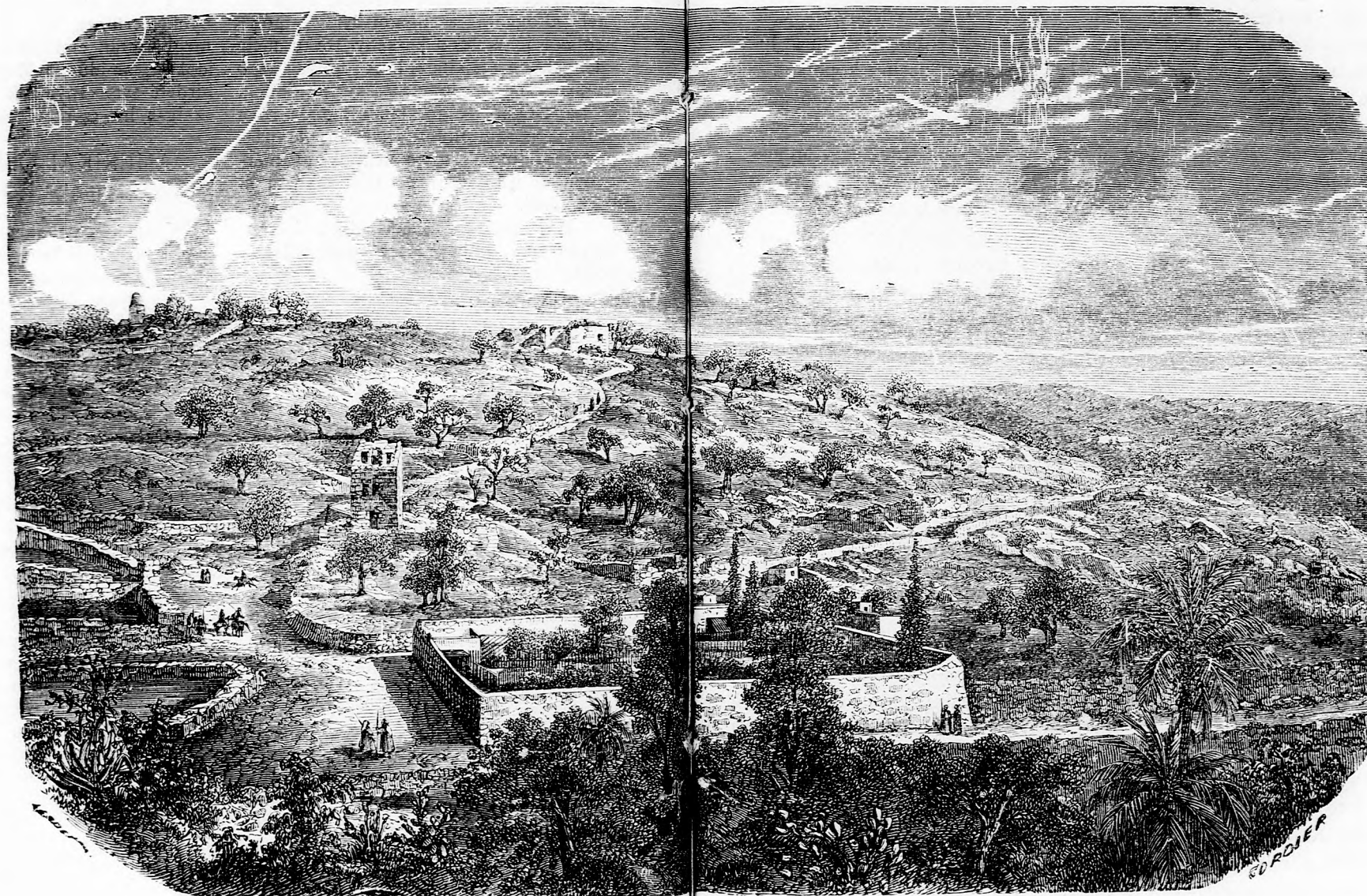
AMERIKAI ÖSERDŐBEN.

(Képpel a 400. 1.)

ÁLUNK is vannak nagy erdők s az erdőkben nagy fák; de még sincsenek sem olyan erdőink, sem olyan fáink, mint Amerikában az öserdőkben. Azért nevevezik öserdőknek, mert nagy részökben soha még ember nem járt, s a fákat soha senki sem bántotta, nőhettek háborítatlanul s valóban sok helyen található 6—800 esztendőös fákat, melyek két-három száz lábnyi magasak és oly vastagok, hogy husz ember alig tudja körülfogni. Most már az emberek mindig beljebb hatolnak e rengeteg erdőbe, ami sokszor nem könnyű dolog, mert a föld úgy el van borítva kuszó növényekkel ledől óriási fákkal, hogy csak nagyon bajosan lehet előre jutni.

Ez óriási fáknak persze kevés hasznát is lehet venni, mert nem lehet onnan a rengetegből kiszállítani. De azért egyes fanemek mégis adnak jövedelmet. Ezek tudniillik nagyon bő nedvvel bírnak s ha a kérget meghasítják, szinte csorog belőle a lé, mely aztán mézgává sűrűsödik és mindenféle czélokra használható. Tavaszkor tehát az erdők gazdája a rengetegbe vonulnak munkásaikkal s ott megcsapolván a fákat, hordókba gyűjtik a mézgat, melyet aztán lóháton vagy az emberek hátukon visznek haza. A munkások többnyire szerencsének, kik ezelőtt rabszolgák voltak, de most már szabad emberek.

AZ OLAJFÁK HEGYE JERUSALEMEN. (Lásd a 391. l.)

A JÓ SZIV JUTALMA.

— M e s e . —

(Vége.)

JULISKA eleinte kezeibe rejté arczát és keservesen zokogott, de lassan lassan lecsöndesedett, a kocsikázás tetszett neki s az ismeretlen vidéket, a szép patakokat, sziklákat érdeklé nézegeté. Hanem mikor néhány percz múlva mellette ülő asszonyára föltekintett, majd kővé vált rémületében. Az idegen asszony, ki ott a kunyhóban még tisztességes öreges uri nőnek látszott, egészen megváltozott; orra félrőfnyi hosszú lett, szemei tüzes parázként villogtak s szájában két hosszú fog nyult ki, mint a vaddisznó agyara. Rettenetes volt csak ránézni is és szegény Juliska egész testében reszketni kezdett, mint a nyárfalevél. Borzadva gondolt arra, hogy talán annak a vén boszorkánynak kezébe került, ki abban a rengeteg erdőben lakik s kiről már sokat hallott beszélni. Annyira megrémült e gondolatra, hogy szótlanul, sápadtan dőlt hátra a kocsiiban és csak akkor tért eszméletre, mikor a boszorkány durván megrázta és parancsolá, hogy szálljon le a kocsiáról.

Egy nagy, sötét barlang nyílása előtt álltak. A banya bevezette Juliskát egy külön kis odujába a barlangnak s ráparancsolt, hogy ott maradjon és csöndesen viselje magát. A kis leány szótlanul engedelmeskedett s mikor magára maradt, egészen átengedé magát szomorúságának és addig-addig sirdogált, míg végre a fáradság erőt vett rajta s lankadtan elterülve a földön, elaludt.

Meddig aludt, maga sem tudta. Mikor fölébredt, előtte állt a förtelmes vén banya s kivezette a barlang másik részébe, mely tágasb, világosabb volt. Hanem itt borzadva pillantott meg Juliska egy egész sor kicsiny koporsót.

„Figyelj reám,“ szólt a banya a kis leányhoz, „azért vettelek meg szüleidtől, hogy hü cselédem légy. Mindezekelőtt arra intelek, bogy szökni ne próbálj, mert az én boszorkány könyvem rögtön megmondja, hol vagy, visszahozlak s akkor meghalsz. Látod ezeket a koporsókat? Ezekben mind ilyen kis leányok vannak, akik meg akartak tőlem szökni. Hanem ha jól viseled magadat, nem lesz semmi bajod Kötelességed most az lesz, hogy megtanulj jól fára mászni, mert mihelyt kitavasodik, naponként ötven madártojást kell számomra az erdőben összeszedned, és így tudnod kell fölmászni a legmagasabb fára is, ahol madárfészek van.“

Szegény kis Juliska szinte kék lett rémületében, mikor e szavakat hallá, felelni sem tudott s csak némán bólintott fejével, mikor a vén banya még egyszer kérdé, akar-e hiven és pontosan engedelmeskedni. Mit is csinált volna szegényke? Kénytelen volt megadni magát.

Minden nap szorgalmasan gyakorolta magát kötelességében, pedig oly keservesen esett! Juliska csöndes, szelid leányka volt, otthon soha sem vett részt a többiek pajkos játékaiban; de a szükség nagy mester s így meg kellett tennie, amit a vén banya parancsolt. Eleinte csak kisebb fákra mászott s las-

san-lassan mindig nagyobbra merész-
kedett. Néhány hét múlva már oly
ügyes volt, hogy a legmagasabb fákra
is könnyedén fölmászott és mert ki-
csiny és könnyű volt, akármilyen vé-
kony galyon is végig kapaszkodott. A
vén banya meg volt vele elégedve, sőt
több ízben meg is dicsérte. Juliska pe-
dig minden este és reggel ájtatosan
imádkozott a jó Istenhez, hogy szab-
adítsa meg és vezesse vissza kedves
szüleihez. És az imádság mindig meg-
nyugtató egy kissé s éjjelenként lega-
lább álmában otthon volt jó szüleinél
és testvéreinél.

Igy mult néhány hónap s Juliská-
nak eddig még semmi különösebb baja
sem volt, csakhogy bánkodott jó szülei
után. Hanem végre beköszönt a tavasz,
az a rettenetes idő, mikor a vén bo-
szorkány friss madártojáson élt s Ju-
liskának mindennap ötven darabot kel-
lett összeszedni. Borzasztó föladat volt
ez a kis leánynak, kinek oly jó szíve
volt, hogy soha sem bántotta még a
legkisebb bogárkát sem. És most min-
dennap annyi madárka fészket rabolja
meg! Eleinte nem is tudta semmiké-
pen megtenni. Mikor az öreg madárkák
keservesen siránkozva röpkedtek a fé-
szek körül és jajgattak szép tojáskaik
elvesztésén, Juliska nem bírta lelkére
venni a szegény madárkák megrablását
s visszatette a tojásokat, úgy hogy sok-
szor felét sem vitte haza annak, amit
a vén banya kívánt. Hanem ezen az-
tán a boszorkány szörnyen megharagu-
dott; első nap csak megpirongatta Ju-
liskát; második napon már egy éles

drót korbáccsal véresre verte, harmad-
nap pedig nemcsak megverte, hanem
éjszakára erősen odakötözé egy fához
s ott kellett szegénykének kinlódni egész
éjen át. Reggel a vén banya eloldozá
a kötelet, de Juliska ájultan rogyott
össze. Hanem mikor ismét magához
tért, megint csak a régi parancsot kapta,
megint ki kellett menni az erdőbe öt-
ven tojást összeszedni.

Szomoruan, könnyezve ment a kis
leány. Hiába kérik már a szegény ma-
dárkák, hogy ne bántsa fészkeiket; nem
könyörülhet rajtuk, mert hiszen kü-
lönben őt magát éri ismét kegyetlen
büntetés. Szíve majd meghasadt, mikor
egy madárka oly kérőleg nézett reá s
oly busan sirdogált kedves piczi tojás-
kái után s Juliska ismét sokszor nem
bántotta őket, úgy hogy már ideje volt
hazamenni és még őt tojás hiányzott.
Nagy erőfeszítéssel fölmászott egy igen
magas fára s ott egy fészekben épen
őt szép kis pettyes tojásukat talált. A
madárka egy közeli ágon ült s midőn
Juliska a tojások után nyult, nagy me-
lepetésére a madárka megszólalt:

„Oh kérlek, ne vidd el szép tojás-
káimat! Tavaly is elrabolták, nem költ-
hettem ki kicsinyeimet! Oh ne vidd el,
kérlek ne vidd el! Meg kell halnom
búbánatomban, ha megint elvesztem
kedves tojáskáimat.“

Juliska meghatottan visszatette a
tojásokat a fészekbe s a madárka sza-
vai annyira meghatották, hogy nem is
akart több fészket megrabolni, habár még
nem volt együtt annyi tojáska, a meny-
nyit a boszorkány kívánt. Inkább szen-

A JÓ SZIV JUTALMA.

— M e s e . —

(Vége.)

JULISKA eleinte kezeibe rejté arczát és keservesen zokogott, de lassan lassan lecsöndesedett, a kocsikázás tetszett neki s az ismeretlen vidéket, a szép patakokat, sziklákat érdeklé nézegeté. Hanem mikor néhány percz múlva mellette ülő asszonyára föltekintett, majd kövé vált rémületében. Az idegen asszony, ki ott a kunyhóban még tisztességes öreges uri nőnek látszott, egészen megváltozott; orra félrőfnyi hosszú lett, szemei tüzes parázként villogtak s szájában két hosszú fog nyult ki, mint a vaddisznó agyara. Rettenetes volt csak ránézni is és szegény Juliska egész testében reszketni kezdett, mint a nyárfalevél. Borzadva gondolt arra, hogy talán annak a vén boszorkánynak kezébe került, ki abban a rengeteg erdőben lakik s kiről már sokat hallott beszélni. Annyira megrémült e gondolatra, hogy szótlanul, sápadtan dőlt hátra a kocsiiban és csak akkor tért eszméltre, mikor a boszorkány durván megrázta és parancsolá, hogy szálljon le a kocsiáról.

Egy nagy, sötét barlang nyílása előtt álltak. A banya bevezette Juliskát egy külön kis odujába a barlangnak s ráparancsolt, hogy ott maradjon és csendesen viselje magát. A kis leány szótlanul engedelmeskedett s mikor magára maradt, egészen átengedé magát szomorúságának és addig-addig sirdogált, míg végre a fáradság erőt vett rajta s lankadtan elterülve a földön, elaludt.

Meddig aludt, maga sem tudta. Mikor fölébredt, előtte állt a förtelmes vén banya s kivezette a barlang másik részébe, mely tágasb, világosabb volt. Hanem itt borzadva pillantott meg Juliska egy egész sor kicsiny koporsót.

„Figyelj reám,“ szólta a banya a kis leányhoz, „azért vettelek meg szüleidtől, hogy hü cselédem légy. Mindezekelőtt arra intelek, bogy szökni ne próbálj, mert az én boszorkány könyvem rögtön megmondja, hol vagy, viszhahozlak s akkor meghalsz. Látod ezeket a koporsókat? Ezekben mind ilyen kis leányok vannak, akik meg akartak tőlem szökni. Hanem ha jól viseled magadat, nem lesz semmi bajod Kötelességed most az lesz, hogy megtanulj jól fára mászni, mert mihelyt kitavasodik, naponként ötven madártojást kell számomra az erdőben összeszedned, és így tudnod kell fölmászni a legmagasabb fára is, ahol madárfészek van.“

Szegény kis Juliska szinte kék lett rémületében, mikor e szavakat hallá, felelni sem tudott s csak némán bólintott fejével, mikor a vén banya még egyszer kérdé, akar-e hiven és pontosan engedelmeskedni. Mit is csinált volna szegényke? Kénytelen volt megadni magát.

Mindennap szorgalmasan gyakorolta magát kötelességében, pedig oly keservesen esett! Juliska csendes, szelid leányka volt, otthon soha sem vett részt a többiek pajkos játékaiban; de a szükség nagy mester s így meg kellett tennie, amit a vén banya parancsolt. Eleinte csak kisebb fákra mászott s las-

san-lassan mindig nagyobbra merészkedett. Néhány hét múlva már oly ügyes volt, hogy a legmagasabb fákra is könnyedén fölmászott és mert kicsiny és könnyű volt, akármilyen vékony galyon is végig kapaszkodott. A vén banya meg volt vele elégedve, sőt több ízben meg is dicsérte. Juliska pedig minden este és reggel ájtatosan imádkozott a jó Istenhez, hogy szabaddítsa meg és vezesse vissza kedves szüleihez. És az imádság mindig megnyugtató egy kisé s éjjelenként legálább álmában otthon volt jó szüleinél és testvéreinél.

Igy mult néhány hónap s Juliskának eddig még semmi különösebb baja sem volt, csak hogy bántotta jó szülei után. Hanem végre beköszönt a tavasz, az a rettenetes idő, mikor a vén boszorkány friss madártojáson élt s Juliskának mindennap ötven darabot kellett összeszedni. Borzasztó föladat volt ez a kis leánynak, kinek oly jó szive volt, hogy soha sem bántotta még a legkisebb bogárkát sem. És most mindennap annyi madárka fészket rabolja meg! Eleinte nem is tudta semmiképpen megtenni. Mikor az öreg madárkák keservesen siránkozva röpkedtek a fészkek körül és jajgattak szép tojáskáik elvesztésén, Juliska nem bírta lelkére venni a szegény madárkák megrablását s visszatette a tojásokat, úgy hogy sokszor felét sem vitte haza annak, amit a vén banya kívánt. Hanem ezen aztán a boszorkány szörnyen megharagudott; első nap csak megpirongatta Juliskát; második napon már egy éles

drót korbáccsal véresre verte, harmadnap pedig nemcsak megverte, hanem éjszakára erősen odakötözté egy fához s ott kellett szegénykének kinlódni egész éjen át. Reggel a vén banya eloldozá a kötelet, de Juliska ájultan rogyott össze. Hanem mikor ismét magához tért, megint csak a régi parancsot kapta, megint ki kellett menni az erdőbe ötven tojást összeszedni.

Szomoruan, könyezve ment a kis leány. Hiába kérik már a szegény madárkák, hogy ne bántsa fészkeiket; nem könyörülhet rajtuk, mert hiszen különben őt magát éri ismét kegyetlen büntetés. Szive majd meghasadt, mikor egy madárka oly kérőleg nézett reá s oly busan sirdogált kedves piczi tojáskái után s Juliska ismét sokszor nem bántotta őket, úgy hogy már ideje volt hazamenni és még őt tojás hiányzott. Nagy erőfeszítéssel fölmászott egy igen magas fára s ott egy fészekben épen őt szép kis pettyes tojáskát talált. A madárka egy közeli ágon ült s midőn Juliska a tojások után nyult, nagy meglepetésére a madárka megszólalt:

„Oh kérlek, ne vidd el szép tojáskáimat! Tavaly is elrabolták, nem költöttem ki kicsinyeimet! Oh ne vidd el, kérlek ne vidd el! Meg kell hálnom búbanomban, ha megint elvesztem kedves tojáskáimat.“

Juliska meghatottan visszatette a tojásokat a fészekbe s a madárka szavai annyira meghatották, hogy nem is akart több fészket megrabolni, habár még nem volt együtt annyi tojáska, a menyit a boszorkány kívánt. Inkább szen-

vedni a büntetést. Hanem ezuttal, mivel csak öt darab hiányzott, a vén banya nem büntette, csak fenyegeté szörnyen, hogy ha másnap nem hoz ötven darabot, akkor még az eddiginél is kegyetlenebb büntetést kap.

Másnap reggel nagy busan ismét neki indult Juliska az erdőnek. Amint egy fa alatt sirdogálva megállt, egy-

szerre közel, egy bokron megjelen a tegnapi madárka, melyen a kis leány könyörtült volt.

„Jól tudom, mily szomorú a te sorsod, te jó szivű kis leány,“ szólalt meg a madárka. „Hanem lehet ám segíteni a bajon és mert tegnap oly jó voltál irányomban, ma én fogok segíteni rajtad. Ha összezsedtél negyvenkilencz

A RÓKA ÉS A GÓLYA. (Lásd a 390. l.)

tojást a vén szörnyeteg számára, akkor jöjj el hozzám. Az ötvenediket majd én magam adom neked. Ez pedig nem olyan lesz ám, mint a többi; ez meg fog szabadítani tégedet szomorú sorsodból.“

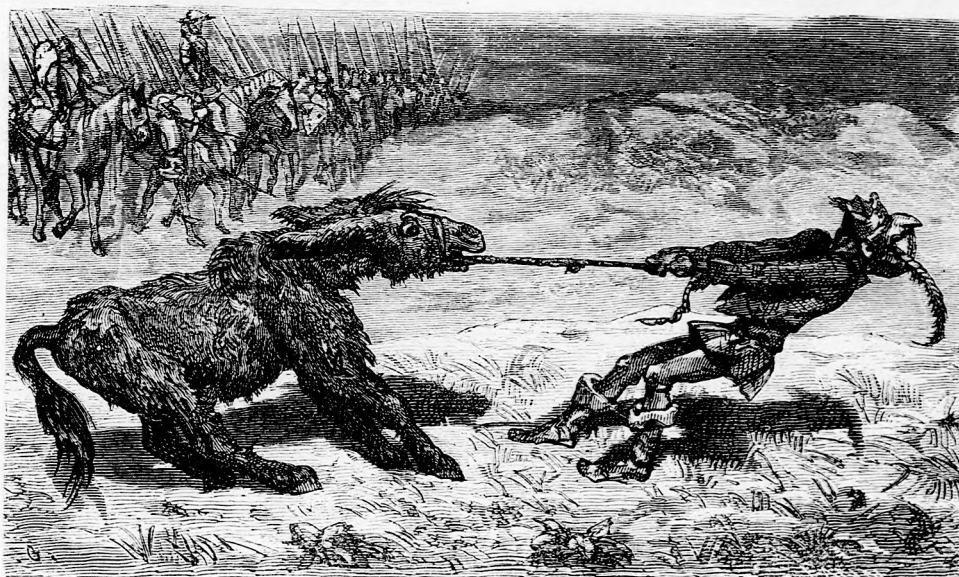
A madárka elröpült s Juliska hozzáfogott szomorú munkájához. Mikor már együtt volt a negyvenkilencz da-

rab, elment ahhoz a madárkához. És a madárka megtartotta szavát; rámutatott a fészekben a legszebb, legnagyobb tojáskára és így szólt:

„Ezt vidd el és jól vigyázz, el ne veszítsd, el ne törjed, ezt mindenesetre egye meg a vén boszorkány. Ha megette, meglásd, mi fog történni.“

Az a madárka pedig egy jó szellem volt s abba a tejásba oly titkos szert rejtett, mely ellen a boszorkánynak nem volt hatalma; meg kellett halnia tőle. De ezt Juliska nem tudta; ha tudta volna, talán még azt a gonosz banyát is megsajnálta volna, olyan jó szive volt.

Haza vitte szépen az ötven tojást s a vén boszorkány nagyon megdicsérte, mikor egyszer végre annyi tojást kapott, a mennyit kívánt. Meg is engedte, hogy Juliska, ki egészen fáradt és kimerült volt, korábban lefeküdjék s a kis leány sietett is sötét kis odujába, ámbár szeretett volna kint maradni,

A SZAMÁR ÉS GAZDÁJA. (Lásd a 390. l.)

hogy lássa, mi fog hát történni, mi az, amit a madárka ígért. De nem mert leskelődni, nehogy a boszorkánynak gyanuja támadjon. Lefeküdt tehát és nem sokára csöndesen elaludt.

Reggel, midőn fölébredt, csodálkozott, hogy a vén banyát nem látja, ki pedig rendszeren mindig korán szokta fölrázni álmából. Eszébe jutottak a ma-

dárka szavai s gyorsan szaladt a nagy barlangba. Mekkora volt ijedelve, de egyuttal öröme is, mikor ott a földön holtan elterülve pillantá meg a gonosz boszorkányt. Most tehát szabad, mehet haza kedves szüleihez!

Mielőtt azonban távoznék, még egy Miatyánkot akart mondani a halott lelkeért. Letérdelt és ájtatosan elmondá

az imát. Mikor fölkel, még egy nagy meglepetés várt reá; azok a leányok, kiket ő előtte a boszorkány agyonkintzott s koporsóba zárt, mind kiugrottak s szemeiket dörzsölgeték, mintha sokáig mélyen aludtak volna. Nem voltak meghalva, csak a boszorkány natalma tartá őket álétlan s most ők is megszabadultak és nagy örömmel ölelgették Juliskát, ki megszabadítá őket.

Már épen indulni akartak mindnyájan, mikor a barlang nyílásánál megjelent a tegnapi kis madár és így szólt:

„Ott a barlang legmélyén egy kő alatt nagy kincs van, keressétek meg, és osztozzatok rajta, vigyétek haza jó születeiknek. Aztán jöjjetek, majd én kivezetlek a rengeteg erdőből.“

A kincset csakugyan megtalálták, megosztottak rajta és azután utnak indultak. A madárka mindig előttük röpködött és így szépen kijutottak oly helyre, hol már ismerték az utat.

Juliska egész erejéből futott, mikor messziről megpillantá szülői kedves kis házikóját. Nem sokára otthon volt és ölelhetné jó szüleit és testvéreit, kiket mind élve és egészségesen talált. Aztán elmondta, mi történt vele és átadta a kincset, mely oly tömérdek volt, hogy a szegény favágóból gazdag ember lett s azóta gond nélkül és boldogan él gyermekeivel együtt mai napig is, ha ugyan már meg nem halt.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP“ 19. számában közzölt rimes föladványban a kiegészítendő rímek:

miatt, ezimet, fejtenem, nagyok, igazán, reám.

Megfejtették: Marczell Paulin, Czinege Sándor, Pap István, Rucz Magdolna, Dobri János, Posta Jolán, Fülöp Áron, Zajzon Lajos, Mantó Domokos, Széki Lajos, Fogarasi Adolf, Weisberger Karolina, Vladár Mariska, Kaufmann Samu és Kálmán, Alfay Zoltán, Weisz Henrik, Zékány László, Adler Mór, Szathmáry Ilona, Kammerer Miksa, Korsós Jolán és Elemér, Zlinszky Aladár és Ida, Baksay Irma, Csucs Anna, Kolliner Miklós, Pellady Berta, Kecskeméthy Pistika, Gyórfy nővérek, Reiszmann testvérek, Kaizler Mari és Róza, Spitzer Mór, Molnár Janka, ifj. Végh Mihály, Kiss Margit, Guttmann Mari, Machlup Éva, Terka és Hermina, Rieger Linka (és nem Linka Rieger) Püspöky Irma, Tóttósy Ilona, Mandello, Rosenfeld Teréz és Erzsébet, Breitner Irma, Buday Tekla, Makra Ilonka és Rózsika, Nesztinger Ilona, Bucsinyi Erzsébet, Sipőcz Frida, Somogyi Ákos, Mezriczky Lenke, Buday Emma, Szentiványi Anna és Mar-

git, Weisz Hermina, Schwarz Béla, Steiner Ilka, Szilágyi János, Schwarz Regina, Huszerl Miksa, Falvay Fanni, Riedl Ilon és Etel, Voith Anna és Irma, Schwarz Örszi, Nedeczky Feri, Kovács István, Gersztmann Róza, Szeberényi Izabella, Kohány Zoltán, Wasmer Kornelia, Kóburg Sarolta, Ambro Emma és Nándor, Reininger Regina, Kintzig Dániel és Anna, Pöschl Károly, Grünhut Berta, Zsigmond László, Weisz Albert, Koós Mari, Bacsák Sarolta, Gencsy Jenő és Leontin, Nagy Vilma, Vollák Izabella, Janka és Adél, Polgár Pista, Korbuly Mariska, Császár Aranka, Virág Béla, Ugron Zoltán, Nuricsán Erzsébet, Michna Anna, Steindl Ilon, Lőrök Emma, Komáromy Sándor, Dömötör Lajos, Csánki Jenő, Unatyinczky Nina, Jankovich Gyula, Fürszt Lenke, Bokros Elemér és Gizella, Svaiczler Alexandrin, Diamant Oszkár, Dávid Vilma, Székely Malvina, Antalfy Ilon és Iván, Kubek Gábor, Kajaba Tihamér, Ellmann Elvira, Hoffmann Zsiga, Muki és Szidonia, Lázár Etelka, Kesik Béla, Répcsák Irma és Jóska, Buday Sándor, Házlinger Gizella, Grosz Kálmán, Bucsányi Gizella, Lázár József, Berta, Ilka és Róza, Singola Róza, Schusnek Róza, Schwimmer Jenő, Király Etelka, Konkoly

Vilma, Weinstingl Miksa, Lipovszky Sándor, Lovich Aranka, Okolicsanyi Ferencz, Szathmáry Irén és Janka, Abrahám Anna, Bakay Mariska, Herber Irma, Toronyi Anna, Winkler Miksa, Mentler Vincze, Brezina Katalin és Julianna, Kohárics Ilka, Kálos Kálmán, Takács Etel, Pecz Irén, May Ilka, Berta és Erzsí, Steiner Samu és Ignác, Grosz Lina, Beck Emilia, Ignác és Adolf, Katona Linda, Gaál Margit, Kovács Juliska, Beöthy Pál, Neubauer Hermina, Bakonyi Aranka, Ehrlich Róza, Tóth Jenő, Novák Etelka, Kiripolszky István, Ivady Jolán, Csátary Zsuzsánna és Árpád, Konrád Ágnes, Moravetz Ilonka és Árpád, Boda Klotild, Zsigárdy Flóra, Klósy Károly, Horváth Misi.

A „KIS LAP“ 20-ik számában közölt betűtalány megfejtése:

„Kiss Ernő.“

Megfejtették: Marczell Paulin, Pap István, Molnár Magdolna, Czinege Sándor, Seifensieder Hermina, Técsy Józsi, Csánki Eugen (magyarul Jenő!) Kerek Mari és Tilda, Kajaba Tihamér, Lackenbacher Feri, Fülöp Áron, Zajzon Lajos, Mantó Domokos, Kovács Gábor, Hofbauer Blanka, Polgár Pista, Vladár Mariska, Szathmáry Ilona, Fischer Helena, Tribusz Vilma, Komáromy Sándor, Zelenka Etelka, Kammerer Miksa, Turnovszky Frigyes, Boda Klotild, Schusnek Oszkár, Zlinszky Aladár és Ida, Weiszberger Karolina, Lang Irma, Szentiványi Anna, Propper Lajos, Neubauer Hermina, Diamant Sámuel és Mór, Halmi Nándor, Magyar Ilona, Vollák Izabella, Janka és Adél, Bleuer Samu, Vojnics Ilona és Béla, Pellady Berta, Ivady Jolán, St. Sulucz Viktoria, Hrabovszky Tihamér, Diamant Oszkár, Kecskeméthy Pistika, Fodor Anna, Domahidy Margit, Zacharias Béla, Igaz Pál, Hamek Lajos, Lipovszky Sándor, Kintzig Dániel és Anna, Bokros Elemér, Pálffy Irén, Panka Tibor, Simon Ilka, Sipócz Frida, Groffits Etel, Kohárics Ilka, Szabó Ilka, Missik Ilona, Balásovich Oszkár, Ambró Emma és Nándor, Balásovich Alice és Laczi, Zsigárdy Flóra, Reichner Jenni és Irma, Bakay Mariska, Steiner Ignác, Mütter Ilonka, Kossár Etelka, Steinitzer Andor, Velösy Károly, Schwarcz Jenny, Lamberth Vilmos, Buday Sándorka, Lovich Aranka, Tersztyánszky Géza, id. Grosz Hermina, Rády Örsi és Irén, Vincze Rózsa, Zorád János, Szerény Sándor, Rudl Vilma, Löwinger Julcsa, Szamosy Irma, László és Gyula, Marzó Mariska, Toronyi Anna, Mentler Vincze és Gyuri, Kiripolszky István, Földváry László, Tóth Dezső, Székely Mariska, Szerény Sándor, Toldy Zsigmond, Grosz Bertha, Geiringer Károly, Szathmáry Janka és Irénke.

Kis olvasóimhoz!

Itt a tavasz s a tavasszal itt van a „Kis Lap“ új esztendeje. A mostanira következő — kilencedik — kötettel már ötödik évfolyamát fogja a „Kis Lap“ megkezdeni és Forgó bácsi, kihez évről évre tömegesebben gyűlnek kis olvasói, ujult erővel fog iparkodni, hogy mulattató és tanulságos olvasmányt nyújtson cserébe a szeretet azon számos jeleiért, melyekben töletek, kis olvasóim, részesül. A jövő kötetnek minden száma fog ismét hozni diszes képeket gazdag változatosságban, mindjárt az első számban pedig

„EZER BAI KÖZT.“

czimű hosszabb elbeszélés fog megindulni, mely egy árva fiu viszontagságait rajzolja s melyet bizonynyal érdeklél fogtok olvasni mindvégig. Lesznek továbbá mesék, tanulságos cikkek, talányok is, és lesz ismét nagy pályafőladvány, diszes és értékes jutalmakkal a legjobb megfejtők számára.

Hogy a lap szétküldésében fennakadás ne legyen, szükséges az előfizetések idejekorán való megújítása. Hiszem, hogy nemcsak eddigi kis olvasóimat fogom az új kötetnél mind együtt találni, hanem újból szaporodni is fog kis hiveim serege.

Szibből üdvözl

Forgó bácsi.

AMERIKAI ŐSERDŐBEN. (Lásd a 391. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott *Deutsch testvérek* könyv- és könyvnyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.